

Des del carrer

P. Jesús Sans Compte, prior dels Carmelites de Badalona

«L'Església de futur ha de ser menys clericalitzada i més evangèlica»

Joan Andreu Parra

«Déu és saborós com una croqueta.» Aquest també podria haver estat el titular d'aquesta entrevista que es va realitzar en un establiment especialitzat en aquesta delicadesa gastronòmica. El pare Jesús Sans (l'Arboç, 1958) és un exemple vivent de la pastoral de proximitat i aquesta va ser l'expressió que li va etzibar al dependent que va confessar-se descregut.

Des del setembre passat, el pare Sans és el nou prior dels Carmelites a Badalona. Ha deixat la capital del Segrià on durant quinze anys va presidir Unesco Lleida i va ser membre fundador de l'Assemblea Municipal de les Religions. És professor de diàleg interreligiós a l'ISCREB de Lleida i properament ho serà al de Barcelona. Acaba d'engegar el grup Carmel Ecumènic i Interreligiós de Badalona, amb una vintena de membres i que es trobarà de manera regular el tercer dilluns de cada mes a les 20 h.

Quina comunitat carmelita s'ha trobat a Badalona?

M'he trobat una comunitat oberta, viva, creativa, dinàmica i solidària, seguint les petjades de Teresa i Joan de la Creu que potencien petites comunitats amb un equilibri entre la mística i el compromís solidari. A més d'això, l'important de la comunitat són la pregària en comunitat, la fraternitat i el treball i el compromís. Tenim la sort de comptar amb un voluntariat de laics fabulosos i corresponsable de la pastoral.

Heu creat un grup de pregària i formació per conèixer millor les tradicions religioses a Badalona. Com somia aquest grup d'aquí a cinc anys?

El grup serà el mateix que ara havent aprofundit en l'amistat, en la comunitat i en la formació interreligiosa.

Què pot aportar l'escola mística carmelitana per tirar-lo endavant?

La mística de la comunitat, de la relació amb Déu i del diàleg amb els germans.

Serà una cèl·lula aïllada o connectada?

El futur de tota persona és que estiguem sempre en relació i en creixement

i, per tant, el nostre grup vol seguir aquesta línia. Estarem en connexió amb els altres grups del Carmel Ecumènic i Interreligiós que hi ha a la península, amb totes les iniciatives ecumèniques que hi hagi a Badalona, amb el centre Unesco Catalunya i amb la delegació diocesana d'ecumenisme i relacions interreligioses.

Com promoueu el protagonisme del laïcat?

Amb confiança, responsabilitat i llibertat, i també formació; sempre dins d'un diàleg constructiu. Cadascú —laics, preveres i religiosos— té el seu paper i una manera d'entendre la vida. Si volem una Església de futur ha de ser amb responsabilitats, menys clericalitzada i més evangèlica; tots estem en el vaixell de l'Evan-

geli, en la línia de Jesús. Per això cal més transparència, més senzillesa, més proximitat a la gent pobre.

Vostè té experiència en el treball ecumènic a Mallorca, l'any 2015 va publicar un llibre sobre la pregària interreligiosa i a Lleida va impulsar el Grup de Diàleg Interreligiós. És possible pregar junts?

Una constant de la meua vida és la dimensió ecumènica i la interreligiosa. Un professor de Mística comparada al noviciat em va fer descobrir que el món té diferents colors, diferents religions. Ell havia vingut de Japó i em va ajudar a llegir el Tao, entre altres, i a obrir el tercer ull, el de la saviesa.

En el meu llibre, *La pregària interreligiosa avui. Poden pregar juntes les religions?* (Pagès Editors, 2015),

explico que sí que podem pregar juntes, malgrat que hi hagi diferències teològiques; l'important no és el pensament sinó la mateixa vida. Allò que ens uneix a la humanitat és un dels llenguatges més profunds, la poesia i el silenci, també la música, l'art, la pintura. Un eix que ens uneix a totes les religions és el silenci fecund, la pregària feta estimació.

Hi ha un coneixement suficient entre les diferents confessions?

No, estem encara a les beceroles. Per desgràcia, hi ha molta desconexió, por, prejudicis i monopolis de les religions; el camí del futur eclesial ha de ser caminar, resar, col·laborar i treballar plegats, perquè hi hagi més pau, més justícia, més amor i així el món veurà que som testimonis d'unitat.

Rauxa

El sentit de Pasqua

Eduard Brufau

Avui s'estén la creença que gràcies a l'accelerat procés tecnològic tard o d'hora tot podrà ser explicat i resolt. Segons aquesta concepció, la persona pot ser concebuda de manera exclusiva com un feix de neurones i de processos bioquímics; així, el patiment, el dolor, la malaltia i fins i tot la mort no serien gran cosa més que un desajustament o un desgast perfectament reparables. En aquesta visió de la persona i de l'univers, el mal, la desgràcia i la tragèdia són una capa de vernís afegida que es pot retirar i que no arriba a afectar el fons de la vida humana.

Instal·lats en aquesta perspectiva Déu és sobrer; al costat de la nostra capacitat tecnològica la creu de Crist és una

redempció imperfecta i l'adoració de la creu una obsessió pessimista, esclava de la foscor que imperava abans del present tecnològic. Igualment, un plor gaire insistent esdevé sospitós de falta de confiança en aquest progrés tan manifest.

Enlluernada per la seva pròpia llum, aquesta mentalitat tecnològica no distingeix la claror dolça de la Resurrecció de Crist. Ell no se'n ofereix pas com la solució a un problema, sinó com el sentit del món que el salva de caure en el no-res. Gràcies a Ell podem tenir algú al davant i veure-hi, no pas un munt de connexions neuronals, sinó una persona que val la pena estimar.